

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **A. A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 13.3.2013 č.j. OAM-362/ZA-ZA06-K01-2011, o **udělení mezinárodní ochrany**,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13.3.2013 č.j. OAM-362/ZA-ZA06-K01-2011 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) neudělilo žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je legalizace dalšího pobytu na území České republiky a obava z návratu do vlasti, kde měl v souvislosti se svojí funkcí pozorovatele u voleb v roce 2005

problémy s neznámými osobami, přívrženci Komunistické strany Moldavska. Žalovaný neshledal v případě žalobce skutečnost svědčící o tom, že žalobce byl v zemi původu pronásledován v souvislosti s uplatňováním politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Stejně tak nebyl pronásledován z důvodu taxativně uvedených v ust. § 12 písm. b) téhož zákona. Protože nebyly zjištěny ani důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle ust. § 14 zákona o azylu ani důvody k udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a, resp. § 14b citovaného zákona žádost žalobce žalovaný zamítl.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal dne 29.4.2013 včasnou žalobu a v ní uvedl, že rozhodnutí napadá v plném rozsahu. Ztotožňuje se s žalovaným v tom, že nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovanému vytýkal porušení správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), a to v ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3. Zároveň žalovanému vytýkal porušení ust. § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, neboť má za to, že uvedl okolnosti odůvodňující udělení azylu, resp. doplňkové ochrany podle těchto zákonných ustanovení. Podle žalobce žalovaný také porušil čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému nelidskému a ponižujícímu zacházení publikované pod č. 143/98 Sb. a čl. 4 odst. 3 písm. a) a c) a odst. 4 Směrnice rady 2004/83/ES (tzv. Kvalifikační směrnice), neboť žalovaný nevzal v potaz skutečnost, že byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy a nevzal ani v potaz významné skutečnosti týkající se země původu, včetně právních předpisů a způsobu jejich uplatňování ani nezohlednil ve správním řízení jeho postavení jakožto žadatele. Výše uvedené tvrzení o porušení právních předpisů žalovaným žalobce doplnil tím, že naprosto nemůže souhlasit s tvrzením žalovaného, že jeho výpověď je nevěrohodná. V této souvislosti žalobce poukázal na skutečnost, že mezi jeho odchodem z vlasti a prvním pohovorem uběhlo šest let, mezi prvním a druhým pohovorem uběhl jeden rok a je obecně známo, že lidé zapomínají. Co se týče nevěrohodnosti jeho tvrzení ohledně politické situace v Moldavsku a výsledku některých voleb, uznává, že se mohl splést. Stejně tak uznává, že si nepamatuje výsledek voleb, kterých se zúčastnil jako pozorovatel a v jejichž důsledku vznikly jeho problémy. V další části žaloby citoval výňatek z Příručky k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vybraná doporučení UNHCR z oblasti mezinárodní ochrany. Žalobce dále uvedl, že žalovaný nijak nezohlednil skutečnost, že byl již vystaven pronásledování, mučení a bití. Žalovaný nezpochybňuje polití benzínem a vyhrožování zapálením, avšak bez jakýchkoliv podkladů tvrdí, že se tato událost stala v důsledku jiných příčin než, jeho účasti při volbách. Z tohoto důvodu žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Výpočítává-li žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zprávy ze země původu, pak pouze jedna zpráva se bezprostředně týká období, v němž měl žalobce největší potíže a rozhodl se ze země odejít, tj. v roce 2005. Žalobce má za to, že žalovaný tyto zprávy použil účelové a nesnažil se potvrdit jeho tvrzení dokládající obavy z pronásledování. Závěrem žaloby žalobce uvedl to, že by žalovaný měl lépe členit svá rozhodnutí, neboť zejména při přepisu pohovorů do odůvodnění rozhodnutí „je počet odstavců na stránku méně než 1:1“, takže rozhodnutí je hůře přezkoumatelné. Žalobcův případ lze subsumovat pod ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť zastával politické názory stejné jako jeho otec a skutečnost, že se snažil zastavit voliče Komunistické strany od

falšování výsledků či průběhu voleb, byl podle jeho názoru dostatečným důvodem pro učinění závěrů o jeho politických názorech.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popíral oprávněnost námitek uvedených žalobcem, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil jednotlivá ustanovení správního řádu a zákona o azylu či jednotlivé články mezinárodních úmluv a předpisů. Žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení azylu a jeho výpovědi, na vydané rozhodnutí a informace o zemi původu, z nichž je zřejmé, že v průběhu správního řízení postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na ochranu všech žalobcových práv garantovaných mu právním řádem České republiky. Pokud měl žalobce potíže se soukromými osobami v době pobytu v zemi původu, mohl aktivněji vyhledat pomoc státních orgánů a svá práva účinněji chránit. Kromě toho se žalobce po svém odjezdu z vlasti do země několikrát vrátil, přičemž uvedl, že při těchto návštěvách pobýval u přátel v hlavním městě Kišiněvě a žádné potíže tam neměl. Žalovaný posuzuje žádost žalobce za účelovou a podanou s cílem legalizace dalšího pobytu v České republice. V této souvislosti poukázal na to, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu poté co nastala možnost jeho bezprostředního vycestování na základě uděleného výjezdního víza a správního vyhoštění. Žalovaný proto navrhoval, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2013 č.j. OAM-362/ZA-ZA06-K01-2011, z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z připojeného správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení azylu dne 16.12.2011. V ní uvedl, že svou vlast opustil dne 15.6.2006. V roce 2005 se konaly prezidentské volby a jeho otec byl členem volební komise a členem politické strany P.P.D.C. – Partidul popular democrat creștiș. Žalobce se voleb zúčastnil jako pozorovatel. Volby se konaly dne 6.3.2005 a žalobce viděl, že pět lidí vhodilo volební lístky každý asi po deseti kusech za Komunistickou stranu. Došlo ke rvačce za účasti jednoho policisty, do které se zapletlo asi dvacet lidí. Žalobce měl od té doby problémy, ti lidé chodili k němu domů, byli oblečení v černém a v maskách. Žalobce neví, kdo to byl. Asi za týden po volbách k nim vtrhli domů a jeho a jeho otce zbili. Otec po tomto útoku utekl, žalobci po telefonu vyhrožovali a vyptávali se na něj. Asi za dva týdny po první návštěvě přišli ještě jednou a vyptávali se na otce, přičemž vyhrožovali zabitím jemu a matce pokud se otec neozve. Byli jej skleněnými lahvemi a zbraněmi. Polího jeho i auto benzinem, auto zapálili a žalobci vyhrožovali, že pokud

se otec neobjeví zabijí jej. Po tomto útoku se obrátili na policii, ale nikdo se s nimi nechtěl bavit. Matka odjela k příbuzným a žalobce se skrýval na různých místech v Moldavsku, Rumunsku a Ukrajině. Za pomoci kamaráda, který žil v ČR si vyřídil vízum. S matkou se spojil až po příjezdu do ČR na podzim 2006 a ta mu řekla, že doma problémy trvají a že je všechny hledají. Otec na následky zbití ochrnl a je na invalidním vozíku. S otcem se spojil později přes internet a on mu řekl, že se v žádném případě do Moldavska nesmí vrátit. Žalobce si chtěl zařídit i rumunské občanství, ale kvůli tomu by se musel vrátit zpátky do Moldavska pro potřebné dokumenty. V Moldavsku stále není prezident, silné strany se nemohou domluvit a soupeří spolu. Největší problém dělají komunisté a jejich soupeřem je strana, jejímž členem je i žalobcův otec. Na otázku, z jakých důvodů žádá žalobce o udělení azylu odpověděl, že zůstal bez dokladů, nechce tady žít na černo a nemůže se ani vrátit, aby si vyřídil rumunské občanství. Doma by ho zabili nebo zmrzačili. Do vlastnoručně psaného prohlášení žalobce uvedl, že se nemůže vrátit do své země, protože tam je jeho život v ohrožení. Mohou jej zabít, zastřelit nebo zmrzačit jako to udělali s bratrem jeho otce. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 12.12.2011 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce uváděl v podstatě stejné důvody jako výše uvedené a dodal, že ve vlasti byl dvakrát na policii spolu s matkou v okresním městě, ale nechtěli se tam s nimi vůbec bavit. Myslí si, že v případě návratu by nemohl nikde požádat o pomoc, dosud tam nebyl zvolen prezident a u moci je stále mafie, stejně jako tomu bylo v 90. letech. O možnosti požádat o mezinárodní ochranu mu řekl jeho otec, tehdy když neměl v pořádku doklady. Řekl mu, že zde má požádat o mezinárodní ochranu kvůli legálnímu pobytu.

Správní spis obsahuje další protokol o doplňujícím pohovoru s žalobcem konaným dne 14.1.2013. Žalobce při něm popisoval opětovně průběh incidentu při volbách konaných dne 6.3.2005. Předtím, než působil v roli pozorovatele u voleb se do politického života nijak nezapojoval. Zapojoval se pouze jeho otec ve straně, jejíž název žalobce nezná a která bojuje za integraci s EU. Po napadení šli s matkou vše ohlásit na policii. Žalobce podle svých slov se obrátil na policii několikrát, nepamatuje si to přesně, bylo to v okresním městě Nisporeni. Jestliže původně v pohovoru tvrdil, že to bylo v Kišiněvě, uvedl, že je to možné, ale přesně neví. O nevládních organizacích a ombudsmanovi nic nevěděl, měl strach a snažil se brzy odjet pryč. Z domu odjel v létě roku 2005, kdy utekl do Ruska, posléze byl v Rumunsku a v roce 2006 přijel do ČR. Ohledně razítek v cestovním dokladu potvrdil, že se tehdy z Rumunska vrátil do Kišiněva, po tomto návratu tam neměl potíže, protože se s nikým nespojil a pouze si zařizoval odjezd do ČR. Závěrem tohoto pohovoru žalobce uvedl, že by chtěl začít normálně pracovat, ale nemá dokumenty.

Součástí správního spisu žalovaného jsou údaje Infobanky ČTK o Moldavsku, zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Moldavsku za rok 2005 ze dne 8.3.2006, zpráva MZ USA o dodržování lidských práv v Moldavsku za rok 2011 ze dne 24.5.2012, informace MZV ČR č.j. 115346/2007-LP ze dne 11.5.2007, č.j. 308245/2010-KKM

ze dne 10.11.2010, č.j. 102116/2012-LPTP ze dne 11.5.2012 a č.j. 123368/2012-LPTP ze dne 3.1.2013, zpráva Freedom House 2011 – Svoboda ve světě – Moldavsko.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 citovaného zákona se pro účely tohoto zákona za pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Krajský soud především zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal v mezích žalobních bodů tak jak mu to ukládá ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. Žalobce v žalobě

především vytýkal žalovanému shora uvedená porušení správního řádu Úmluvy oproti mučení a jinému krutému nelidskému a ponižujícímu zacházení publikované pod č. 143/1998 Sb. a Směrnice rady 2004/83/ES (tzv. Kvalifikační směrnice). Tato vytýkaná porušení uvedl však v natolik obecné poloze, že je nebylo možno přezkoumat. Krajský soud k tomu uvádí, že ze správního spisu ani z napadeného rozhodnutí žalovaného žádné porušení správního řádu nezjistil, naopak z připojeného správního spisu vyplývá, že si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil dostatek potřebných zjištění a to zejména ze samotné žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jakož i obou pohovorů zaměřených na důvody žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Stejně tak soud neshledal jako nedostatečné odůvodnění rozhodnutí žalovaného a tedy porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jak se žalobce domníval.

Žalobce vytýkal žalovanému, že nesouhlasí s jeho tvrzením o nevěrohodnosti jeho výpovědi. Jak vyplynulo z protokolů o provedených pohovorech s žalobcem, nesrovnalosti v těchto výpovědích žalovaný spatřoval v tom, jak se měl žalobce obracet se svými potížemi vzniklými s jeho aktivitou ve volbách na policejní orgány. Z odůvodnění žalovaného soud zjistil, že tuto nevěrohodnost spatřoval žalovaný v tom, že žalobce při pohovoru dne 6.12.2011 uváděl, že neznámí lidé ho u něho napadli celkem dvakrát, poprvé měli spolu s ním zbít i jeho otce a podruhé, kdy měli útočníci polít žalobce i jeho vůz benzinem a vyhrožovat mu zapálením, s ním měla být i jeho matka. Po tomto druhém útoku se žalobce měl obrátit na policii. V pohovoru dne 12.12.2011 pak žalobce uváděl, že se celkem dvakrát obrátil na policii v Nisporni a jednou na policejní oddělení Frunzovského obvodu v Kišiněvě. Při pohovoru dne 14.1.2013 tvrdil, že na policii se obracel několikrát a to v okresním městě Nisporeni a posléze po upozornění žalovaného uvedl, že se jednou obrátil na policejní oddělení v Nisporeni, jednou na policii v Kišiněvě a vlastně ani neví, zda podával písemnou stížnost a přesně si ani nepamatuje, na co si stěžoval. S žalobcem lze souhlasit v tom, že je obecně známou skutečností, že lidé zapomínají. Pokud ovšem žalobce skutečně prožil v souvislosti s rolí pozorovatele ve volbách to, co popisoval pak tyto prožitky dle názoru soudu musely být natolik silné a ojedinělé, že je vyloučeno aby se na shora uváděné skutečnosti s jistotou nepamatoval a popisoval je při realizovaných pohovorech různě. Totéž se týká i jeho popisovaných žádostí o pomoc, s nimiž se měl obracet na policejní orgány.

Žalobce tvrdil, že má odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů v zemi původu, že je spřízněn se svým otcem, že se snažil zastavit voliče Komunistické strany od falšování výsledků, resp. průběhu voleb. Podle žalobce je dostatečným důvodem pro učinění závěru o jeho politických představách. Žalobce má za to, že jeho případ lze subsumovat pod ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Jak vyplývá ze shora uvedeného žalovaný vycházel z řady informací o zemi původu žalobce s poukazem zejména na informaci MZV ČR č.j. 123368/2012-LPTP ze dne 3.1.2013 popisující politickou situaci v Moldavsku po nástupu nového prezidenta Nicolae Timoftiho v březnu 2012. Na tuto zprávu

krajský soud ve stručnosti odkazuje a zároveň zdůrazňuje, že se v ní uvádí, že se situace ohledně poskytování ochrany státními orgány zlepšuje v souvislosti s pokračujícím úsilím vládnoucí koalice o reformy justice, policie, státních orgánů a bojem proti korupci. V případě porušování práv a svobod se lze obrátit na veřejného obhájce pro danou oblast, jehož kompetence vymezuje zákon. V Moldavské republice působí mnoho nevládních organizací, jejichž činnost pokrývá všechny oblasti hospodářského, ekonomického kulturního i společenského života. Není proto možno souhlasit s žalobcovým názorem spočívajícím v opodstatněnosti obav, že v případě návratu by byl vystaven pronásledování bez pomoci státních orgánů a nevládních organizací. Žalobcův argument, že žalovaný nikterak nezohlednil skutečnost, že již byl dříve vystaven pronásledování mučení a bití a že z tohoto důvodu považuje jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné nelze souhlasit. Způsob, jakým odůvodnil žalovaný žalobcem uváděné pronásledování, je zcela srozumitelný a není pravdou, že by žalobcovo napadání dával do souvislosti s jinými příčinami než s jeho účastí ve volbách.

Další žalobní námitkou žalobce bylo to, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí jednotlivé zprávy ze země původu, přičemž pouze jedna se týká bezprostředně období, v němž měl největší potíže a rozhodl se odejít ze země. Žalobce má za to, že žalovaný tuto zprávu použil účelově se záměrem nepodpořit jeho tvrzení ohledně obav z pronásledování. Ani tato žalobní námitka není důvodná, neboť podle ustálené judikatury (viz např. rozsudek NSS ze dne 17.3.2008 č.j. 5Azs 80/2007-87) je pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti a že posuzování konkrétní situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti či blízké budoucnosti nikoliv však směrem do minulosti. Krajský soud opětovně odkazuje na výše zmíněnou zprávu MZV ČR ze dne 3.1.2013 popisující situaci ohledně ochrany ze strany státních orgánů a další vnitrostátní poměry země původu žalobce, ze které vyplývá možnost žalobce v případě potíží vyhledat pomoc státních orgánů. Z uvedeného plyne, že v případě žalobce nebyly shledány ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, tj. že by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že by nemohl nebo nebyl ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany země svého původu, je jeho žalobní námitka ohledně údajně porušení tohoto zákonného ustanovení žalovaným rovněž nedůvodná. Jako vadu řízení, pro kterou by musel soud rozhodnutí žalovaného zrušit, není možno považovat ani žalobcovu námitku ohledně „členění rozhodnutí“ co to do počtu odstavců, tedy co do přehlednosti odůvodnění. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného čítající 11 hustě popsaných stran je do značné míry nepřehledné a zbytečně opakující jednotlivá fakta, nicméně tento způsob vyhotovení nezakládá jeho nepřezkoumatelnost.

Krajský soud uzavírá, že uvedené žalobní námitky obsažené v žalobě žalobce jsou nedůvodné, a proto zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Za souhlasu účastníků řízení rozhodl soud ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 9. prosince 2014

JUDr. Petr Indráček

samosoudce